

tryktes under 6. Oktober 1922, derhen, at Udenrigsministeriets Tjenestemænd ikke kunde have Adgang til Bierhverv. § 141 i Tjenestemandsløven havde følgende Ordlyd:

„Der vil af Regeringen inden 1. December 1921 være for Rigsdagen at fremsætte Forslag til Lov om Revision af § 44 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919.

Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjeneste, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“

Udvalgets ovennævnte principielle Opfattelse af § 141, der vel ikke direkte fremgaar af Paragraffens Ord, afleder Udvalget *dels* af den Kendsgerning, at Landstingsudvalgets Betænkning udtrykkelig sidestiller Rækkevidden af den under Landstingsforhandlingerne formulerede § 141 med Folketingets Affattelse af samme Paragraf, der var et klart udtalt Forbud mod udenrigsministerielle Tjenestemænds Adgang til Bierhverv, *dels* af de Lønningsvilkaar, der tilmaalt Udenrigsministeriets Embedsmænd — sammenholdt med de Lønvilkaar, der tilmaalt Landets øvrige Embedsmænd —, og som vilde være uden tilstrækkelig Begrundelse, saafremt de ikke som Forudsætning havde Forbud mod Adgang til Biindtægter af den i Lønningslovens § 44 omhandlede Art, *dels* endelig af de stedfundne Forhandlinger saavel i Landstinget under Forhandlingerne om Lov om Udenrigstjenesten den 29. April 1921 som i Folketinget under samme Lovs afsluttende Behandling den 3. Maj 1921. Det kan endvidere fremhæves, at nærværende Udvalg ikke kender noget fra Udlandet hentet Eksempel paa, at udenrigsministerielle Embedsmænd træder i Forbindelse med privat Erhvervsvirksomhed af den i Tjenestemandsløvens § 44 omhandlede Art, hvorimod man vil være i Stand til at

fremføre talrige Eksempler paa, at saadan Forbindelse direkte forbydes.

Den her hævdede Opfattelse af Tjenestemandsløvens § 141 maa imidlertid ikke have været sammenfaldende med Administrationens Forstaaelse af Paragraffen, idet man — saaledes som det vil fremgaa af det senere passerede — har opfattet den som værende af midlertidig Karakter og saaledes, at den bortfaldt, saafremt der ikke inden 1. April 1923 var sket en almindelig Revision af Tjenestemandsløvens § 44. Denne Forstaaelse af Paragraffen kan efter nærværende Udvalgs Opfattelse ikke forenes med det i Sagen tidligere passerede, og det tør antages, at ej heller Udenrigsministeriet har betragtet Paragraffen paa samme Maade, al den Stund det Folketingsudvalg, der i 1927 behandlede Forslag til Lov om Ændringer i Loven om Udenrigstjenesten af 6. Maj 1921, og hvis Sammensætning var den samme som nærværende Udvalgs, behandlede Forslaget ud fra den Forudsætning, at § 141 opretholdtes, idet man — trods Nedskaeringen — forhøjede Repræsentationstillægene for Cheferne for den økonomisk-politiske og den politisk-juridiske Afdeling med 1 000 Kr. og samtidig tillagde Chefen for Administrationskontoret, der hidtil ikke havde oppebaaret noget Repræsentationstillæg, et saadant paa 2 000 Kr. — just under Henvisning til, at de udenrigsministerielle Embedsmænd var afskaaret fra Bierhverv. Imidlertid viste det sig, at den af Administrationen hævdede Forstaaelse af Paragraffen som midlertidig havde faaet praktisk Udformning derhen, at Paragraffen ikke var optaget i det nye Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd, som fremsattes i Folketinget i Februar 1927, uden at en Ændring af dette Punkt, der havde spillet en fremtrædende Rolle i tidligere Forhandlinger, omtaltes i de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger.

Da de praktiske Konsekvenser af Paragraffens Bortfald imidlertid blev draget fra Udenrigsministeriets Side, henledtes nærværende Udvalgs Opmærksomhed paa Sagen. For nu at tilvejebringe Overens-